

[Ajat on muuttunut?](#)

Olen aina asunut noin 500 henkilön kylässä, täällä en ole oikein ikinä viihtynyt enkä tule koskaan viihtymäänkään. Vuoden 2016 alusta taakse päin en muista juuri mitään täytin loppuvuodesta 2015 12vuotta "elämäni alkoi" siis 2016 helmikuussa kun tapasin nykyisenkin parhaan kaverin hänen kanssaan keulittiin pyörillä ympäri kylää ja juotiin megaforcea yms aika useasti tehtiin kaikkea tyhmää esim rikottiin ikkunoita varastettiin karkkia paljon kaupasta ja no ei mennyt edes vuotta kun oltiin ne kylän "pahat pojat" joita katsottiin aina vinoon ja no eise hirveän mukavaa ollut ja elimme molemmat lähes kokoajan ahdistuksen ja kiinnijäämisen pelon vallassa ja vasta noin 2019 kesällä kun olimme molemmat 15v tajuttiin ettei tässä hirveästi järkeä ole.

No mutta onhan mulla tietenkäin joitain muistoja lapsuudesta, mutta lähes ainoastaan huonoja, oikeastaan pääällimmäinen on kun isäni esim. laittoi kättä paitani alle ympäripäissään, olen siis poika ja minua on siis aivan pienestä asti ahdistanut aina. Muistan jo kerhossa itkin yksin vessassa kun kaikilla muilla lapsilla on

kivaa mutta mulla on aina huono mieli, en tajunnut tietenkään mistä se johtuu. Varmaan siitä että äitini on aina ollut ns. alemman keskiluokan kansalainen hän ei ikinä ole pahemmin ryypännyt (isäni kyllä vaikka onkin työssäkäyvä ihminen) mutta hän on aika köyhä ja yllätys se on vaikuttanut minuunkin aina. Pienenä en saanut lähes mitään herkkuja ja kaikki muut sai, meillä oli auto halvimmasta päästä ja kaikilla muilla kalliimmasta päästä.

Valehdellut olen aina ihan pienestä pitäen enkä voi lopettaa sitä olen luonut itselleni täysin uudenlaisen menneisyyden esimerkiksi valehtelen nykyään että minua hakataan kotona, valehtelen että osaan ajaa autoa, mutta minä tiedän mistä se johtuu. Se johtuu siitä että mulla ei ole mitään ei yhtään mitään, olen vain minä ja mun ajatukset ei mitään muuta, joo on kavereita ja on kokemuksia yms yms mutta kaikilla mun kavereilla on esim tietokoneet pleikkarit crossit hienot talot astetta rikkaamat vanhemmat, on hyviä lapsuudenmuistoja yms yms mut mitä mulla on, no ei mitään, okei joo on polkupyörä ja h&m vaatteet ja puhelin.

Olen myös täysi idiootti, mä en osaa ajatella mitään minuuttia enempää eteenpäin, minusta on paljon noloja juttuja netissä ja ihmisten puhelimissa esimerkiksi joitain kommentteja yms. Olen elänyt koko elämäni ennen amiksen alkua niin kuin elokuvaa, en ole voinut vaikuttaa omiin päätöksiini ja kaikki vain tuntuu epätodelliselta 24/7. En osaa kuvata sitä tunnetta kuin sanalla epätodellinen olen myös täysin tunnevaimmainen ihminen, esimerkiksi läheisen pappani kuolema ei olisi voinut vähempää kiinnostaa, näin hautajaisissa ja muistotilaisuudessa itkeviä murtuneita ihmisiä esimerkiksi isäni ja mummuni mutta se ei vaan kiinnostanut minua. En itkenyt ikinä enkä edes meinannut itkeä enkä myöskään osaa rakastaa, en kirjaimellisesti tunne vain mitään tämäntyyppistä. On kyllä ilon tunteet ja tälläset mutta ei mitään tuontapaista, se voi olla myös että olen vain yksinkertaisesti täysin

empatiakyvyn ja itsekäs ihmimen, en osaa sanoa. Poltin tuosta viime joulukuusta (eli joulukuu 2020) huhtikuun (2021) puoleenväliin jokapäivä pilveä 25vuotiaan kaverini luona oltiin siellä yleensä kahdestaan.

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2021/ajat-muuttunut>